

az első évfolyamban	38
a másodikban	33

összesen 71 továbbá

hogyan az intézet fentartására 1868-ra való előirányzat a következő:

anyagkiadásokra 18000 frank

a tanintézet felügyelő szolgáló személyzetére . . . 5100 „

négy ingyenhelyre (ösztöndíjra) 8000 „

az igazgatói és tanári személyzetre (melyé benne
szorosabban nincs körülírva) mehet . 39800—58200-ig

tehát összesen 70900—89300 frankig.

(Folytatása következik.)

Az erdőadóról*).

(Folytatás).

A fatermés értékének kiszámítása.

A leirt uton kipuhatolt s megállapított fatermés értékének kiszámítása, a helyi faárak szerint történik; értve e faárakat az erdőn, és levonva azokból a fa nyeresére tett költségeket.

Oly erdőknél, melyekre nézve határozott árak léteznek, vagy melyekben nyilvános árverés útján faeladások történtek, könnyű a fa árát kipuhatolni; mely mindazon szomszédos erdőkre nézve is irányadóul szolgálhat, melyek ugyanazon kelendőségi viszonyokkal bírnak.

Ott, hol a fa értékének kiszámítására szolgáló adataink végkép hiányzanak, a távolabbi erdők árát vesszük át, leszállítva vagy fölemelve azt, az összehasonlítás által netalán mutatkozó kelendőségi viszonyok különbsége szerint.

Megjegyzendő itt, hogy a fatermés meghatározásánál sinormértékül kiválasztott, és a fa árak kipuhatolásánál kiválasztandó mintaerdők közt igen nagy különbség fordulhat elő, a mint hogy előbbieknél az összehasonlítás a termőhelyi, — míg az utóbbiaknál csakis a kelendőségi viszonyokra vonatkozik.

*) L. f. é. II. füzet.

A fa árának nagyban való átlagosítása, mint p. más terméknemeknél, lehetlen, mert az több változásoknak van alávetve s mindég a kelendő-ségi viszonyoktól függ, melyek tapasztalás szerint a fa árára mindég nagyobb befolyást gyakorolnak, mint a mezőgazdaság terméknemeinek árára.

Nagyobb kiterjedésű erdőknél gyakori azon eset, hogy egy és ugyanazon fánemnek különböző ára van, a mint az ily erdők egyes részeinek fekvése többé vagy kevésbé kedvezőbb, holott az egész erdő termőképessége egy. Ily esetekre különös figyelemmel kell lennünk, fölosztva ily nagyobb kiterjedésű erdőket árfokozati területekre, ha ez már az osztályozásnál meg nem történt volna. —

Mint igen lényegest kikellem emelnem, hogy a fatermés értékének kiszámítására szolgáló árakat, az egész országra nézve, egy és ugyanazon időből kell meritenünk, mert miután az adórendezés, és az azzal összekötött fölmérési s becslési munkálatok, az egész országban nem egyszerre és csak huzamos idő alatt jöhetnek létre; s mert miután a faárak folytonos változásoknak vannak alávetve; a jelen árak fölhasználása által, azon erdőkre nézve melyek később kerülnének becslés alá, az adó magasabbá válhatnék, mint különben, miáltal az adóztatásnak kívánt egyöntetűsége meghiúsulna. — A mi az időt magát illeti, arról még továbbá megjegyzendő, hogy annak egy bizonyos és legalább is tíz évre terjedő korszakra kell vonatkoznia, mert egyes évek — a faárak ha nem is felütlő de mind a mellett eléggé jelentékeny változataival szemben — néha igen eltérő adatokat nyújtatnának.

Az erdőkből évenként nyerendő fatömeget rendszeren választékokra szoktuk osztani, értve ezek alatt, a tüzi-, épület- és szerszámfát.

Ha a fatermés értékének kiszámításánál a két utóbbi választékra tekintettel akarnánk lenni, akkor újból is, és megint csak az ipart sujtanánk, mert azon erdőbirtokos, ki értékes és a nemzetgazdászatra nézve fontosabb épület és szerszámfát növel erdejében, több adót fizetne, mint szomszédja ki csak hamarabb jövedelmező tűzifára gazdálkodik. Ismételve ki kell emelnem tehát itt is, hogy az erdők fatermését ha igazságosak akarunk lenni, — nem vehetjük másképen számításba hanem csak mint tűzifát, értve ezalatt csakis a hasáb- és dorongfát, mert ritka

eset a hol a vékonyabb ágfát — a gallyakat — értékesíteni lehetne, mely ugyanis vagy a jogosultak, vagy pedig a szegényebb nép által használtatik föl, s az erdőbirtokosnak csak ott nyújthatna hasznot, hol a faszükè mellett, magas faárak léteznek.

Adómentes erdők.

Vannak erdeink, például a havasokon, melyekben a legroszabb kelendőségi viszonyok mellett a fa ára oly csekély, hogy a tisztajövedelem többnyire semmi vagy az adó fedezésére sem elegendő. Az ily erdőt tehát megadóztatni valóban igazságtalan lenne.

A jogosultak közös megadóztatása.

Oly jogosultak kik az erdők fatermésének egy részében osztoznak, tartoznak az adót haszonélvezetük arányához képest közösen viselni. Ha a jogosultak haszonélvezetükért vizontszolgálatra kötelezvék, ugy ezen vizontszolgálatnak pénzürtéke a haszonélvezet összes értékéből levonandó, odaszámítva az előbbi az erdőbirtokosnak adó alá eső jövedelméhez. A fönmaradt rész határoz a jogosultak adójárulékának aránya fölött. Minthogy a mondottak szerint csakis az erdők főhasználatát — a fát — ismertük el adótárgyául, ugy a jogosultak is csak annyiban kötelezhetők az adójárulékra, a mennyiben haszonélvezetük a főhasználatra vonatkozik, kivéven az alábbi esetet.

Ha a jogosultak haszonélvezete csakis hulladékfára terjed, melynek értéke a jövedelem kipuhatólásánál tekintettbe nem vétetett, akkor azok az adónak közös viselésére nem szorithatók; — valamint azon esetben sem, ha haszonélvezetük némi erdei mellékhasználatra vonatkoznék, — kivéven azon esetet, ha ezen mellékhasználatok a fa növekvésére csökkentő befolyással lennének annyira, hogy az illető erdők jövedelme ezáltal, még a 40 éves forda mellett remélhető mennyiséget sem érné el. A jogosultak adóilletékének ily esetekben, nem a mellékhasznok értéke (gyánta nyeres, alomgyűjtés s a. t.) szolgálna alapul, hanem azon fatömeg mellyel az erdő a mondott használatok huzamosb élvezetének következtében növekvésében, s ezzel összefüggőleg jövedelmileg is csökkent-

Ez annál inkább figyelembe veendő az adóztatás keresztülvitelénél, ha nem az előbbieken kifejtett elvek, hanem a tényleg fönálló üzemmód és forda szerint járnánk el, hol az erdőbirtokost szálerdőgazdasága végett semmi kedvezményben sem részesítjük. Hogy a befolyásos mellékhasznok az erdők növekvésére minő arányban válnak károssá, azt hozzávetőleg határozhatjuk meg, összehasonlítva a szolgálommal terhelt erdőt hasonló korus s hasonló termőviszonyokkal biró szolgálommentes erdőkkel.

(Folytatása következik).

Lázár Jakab.

Uj alapelvek a vadászati jog és vadászati rendőrség számára

a Lajthán tuli tartományokban *)

Az „Oest. Monatschrif. f. Forstwesen“ után fordította **Fekete Lajos**.

Midőn a földesurak kizárólagos vadászati szabadalmának, mely maga iránt már rég ellenszenvet ébresztett, az 1848-adik év véget vetett, a kormánynak, mihelyt a forradalom elnyomatott, egészen más alapok szerént kellett a vadászati viszonyokat rendezni.

Ezen alapoknak nem volt szabad ellenkezésbe jönni az egyenjogúság új eszméivel, és meg kellett felelni a vadászat gazdasági jelentőségének is.

Kár, hogy a közvélemény e tekintetben még nem volt tisztulva, és hogy idő nem maradt e megtisztulást azonnal kieszközölni.

És így azonnal kibocsátották az 1849. márczius 7-ediki nyílt parancsot, mely a Lajthán túli tartományokban a vadászati jogra nézve — Dalmatia kivételével — ma is érvényes.

Ezen nyílt parancs alapeszméje az, miszerént a vadászati jog a földbirtoknak egy alkresze és kifolyása lenne.

*) A nélkül hogy ezen merész alapelveket magunkévá tennénk; érdekesnek tartjuk e czikk közlését már csak azért is, hogy a jelen füzetünk élén álló, s az orsz. erdészeti egyesület által készített vadászati törvényjavaslat elvei fölött t. olvasóink összehasonlító ítéletet hozhassanak.